

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa Z. P.

przeciwko P. Sp. z o.o. w B.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 lutego 2017 r.,

na skutek pisma pełnomocnika strony pozwanej z dnia 16 stycznia 2017 r. o
wykładnię postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt
II BP 2/16.

**odmawia dokonania wykładni postanowienia Sądu
Najwyższego z dnia 17 listopada 2016 r., w sprawie o sygn. II BP
2/16.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 listopada 2016 r., w sprawie o sygn. II BP 2/16, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi spółki z o.o. P. w B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt VII Pa [...]. Wyrokiem tym Sąd oddalił apelację spółki od wyroku Sądu Rejonowego w B. z 17 marca 2015 r., który uwzględnił powództwo Z. P. i zasądził od pozwanej spółki (pracodawcy) odszkodowanie na podstawie art. 45 k.p. w kwocie 9.829,53 zł z odsetkami od wniesienia pozwu, tj. od 6 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy uznał skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w J. z 25 września 2015 r. za oczywiście bezzasadną z przyczyn podanych w uzasadnieniu postanowienia z 17 listopada 2016 r.

Spółka w piśmie z 16 stycznia 2017 r., wskazując na podstawę z art. 352 k.p.c., wniosła „o wyjaśnienie wątpliwości postanowienia z 17 listopada 2016 r. poprzez wyjaśnienie czy i kiedy nastąpiło opóźnienie pozwanego w zapłacie należności na rzecz powoda uzasadniające zasądzenie odsetek”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wykładnię postanowienia Sądu Najwyższego, a ściślej o „wyjaśnienie wątpliwości postanowienia z 17 listopada 2016 r. poprzez wyjaśnienie czy i kiedy nastąpiło opóźnienie pozwanego w zapłacie należności na rzecz powoda uzasadniające zasądzenie odsetek” nie jest zasadny z następujących przyczyn.

Podstawą rozpoznania wniosku jest art. 352 k.p.c. oraz art. 361 k.p.c.

Art. 352 k.p.c. stanowi: *Sąd, który wydał wyrok, rozstrzyga postanowieniem wątpliwości co do jego treści. Postanowienie w tym przedmiocie sąd może wydać na posiedzeniu niejawnym.*

Art. 361 k.p.c. stanowi: *Do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej.*

Z regulacji tej wynika, że wykładni podlega w zasadzie sentencja orzeczenia, a nie jego uzasadnienie, jakkolwiek, może być ono pomocne przy dokonywaniu interpretacji sentencji.

Sentencja postanowienia Sądu Najwyższego z 17 listopada 2016 r., w sprawie II BP 2/16, jest jasna. Sąd odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Zostało sporządzone uzasadnienie tego postanowienia, które przedstawia i wyjaśnia podstawę prawną oraz przyczynę odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie ma więc podstaw do uwzględnienia wniosku i dokonywania wykładni postanowienia.

Sąd Najwyższy nie rozstrzygał sporu. Został rozpoznany przez Sądy powszechne i zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z 25 września 2015 r.

oddaleniem apelacji spółki. W sprawie tej zasądzone odszkodowanie i odsetki. Zostały sporządzone uzasadnienia wyroków Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego.

Sentencja postanowienia Sądu Najwyższego nie ma niejasności, tym bardziej w świetle sporządzonego uzasadnienia, w którym jedynie potwierdzono, iż z przepisów wyraźnie wynika prawo do odsetek. Natomiast kwestia „czy i kiedy nastąpiło opóźnienie” należała do rozstrzygnięcia Sądu powszechnego i wobec treści skargi nie zaważyła na ocenie, że skarga była oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.). W aspekcie obecnego wniosku znaczenie ma nie ocena rozstrzygnięcia lecz tylko wykładnia sentencji orzeczenia a ta nie może budzić wątpliwości.

Wobec braku podstaw wniosku odmówiono dokonania wykładni (orzeczono jak w sentencji).